

Odise Kote

...dise poezi...

BIBLIOTEKA

8SH-1
K 93

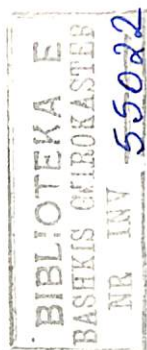
Tiranë, 1996

BPH-1

K 93

Odise Kote

... dısa poezi ...

Tiranë, 1996

... disa poezi ... Odise Kote
Redaktor: Bardhyl Londo
Art grafik: Jolanda Marjanaku

KENGA E GJALLE PER PUNE TE PAKRYERA

*Ç'kam që qaj kështu brenda varrit tim..?
Lotët po m'i kalbin rrasat e qivurit.
Ende paskam brenga, maraze, trishtim,
kallur nëpër eshtra, në ashtin e burrit.*

*S'po i tretka mishrat fati i perzishëm.
Balta dhe ujërat po i qajnë damarët.
Punët e pakryera vajtojnë pikëllueshëm,
për të vdekurit dhe të gjallët...*

*Ç'kam që qaj kështu brenda varrit tim...?
Qipariz i muzgut ngulur thellë në ije.*

PREJ ASAJ DITE TE MBRAME...

*...mbi valët e fryra, përplasur shkëmbenjsh
me zhurmën e rrufeve të qiellit.
Kam bërë dashuri me Antigonën,
një grua e pasur me lot dhe qumësht...*

*Prej asaj dite të mbrame...
kam dyshuar në unitetin misterioz të së tërës,
kukullat e pathyeshme,
dhe gënjeshttrat patriotike të gazetave...*

Prej asaj dite të mbrame!

**KUR TE KTHEHESH OR
MERGIMTAR I LARGET...**

*Varkës tënde në shelgishtet e plakura
i janë thyer rremat.
Kali i bardhë që shtangte monopatet
ka vdekur,
e varrin e kanë mbuluar ferrat.*

*Të tjera kitara i venë flakën lumit,
për të shuar buzët e përvëluara
të virgjreshave.*

*Ullinjtë e moçëm janë thinjur ca më tepër
e mikeshëza hollake
është bërë një mendeshë trashaluge
për kalimtarët.*

*Kur të kthehesh or mërgimtar i largët,
vetëm nëna e giorë ri ulur në bregun e pritjes,
duke ndriçuar natën...*

VRITENI KETE VETMI VRASESE...

*Myshqeve shtresore dhe
dyerve me rrjeta merimange,
ju jep sisë shurdhëria.*

*Mbi qelqe të thyera
ecën dita...*

*Gjel i vetëm lafshëgjakosur,
molisur mbi hu gardhi,
në mesin e fushës.*

*Mjaullima vajtonjëse macesh,
pjell muzgu,*

*Krrau-krrau,
diku thyhet një tra,
tromaks lakuriqët e përgjumur.*

*Po në shtratin e meitit,
përse s'dëgjohet e qara...?
E qara plasëse?!*

O...o...o..

*O zhurma njerëzore,
vriteni këtë vetmi vrasëse!*

LETËR PREJ LARG...

Nëna ime e shtrenjtë, po të shkruaj letër.

*Jam ai që isha, veç hekuri më i butë mes dhëmbëve,
vija- vija këmbët si të kem shkelur hithrat e botës.
Trafiku më i ngatëruar, zgjat thonjtë e vegjël të frikës,
me maramend e djallëzisht ma kërkon grykën...
S'mashtrohem reklamash e trëndafilash kallp,
me drithëron ende e qara e fëmijës në perëndim të ditës.*

*Pemët tejet të zakonshme, gjithashtu dhe dritat,
dielli si njollë prej jodi ne garzën e pranverës,
me tepri betoni i ndërtesave, ajri më i ndotur.
Vetëm se dritaret tremben, tremben prej nesh
e tërë trumcakët mardhin,
dhe iki me parandjenjën e humbjes në veshin e lodhur.*

*Se dhe era këtu s'fitohet lehtë. Lumi s'lidhet me një Ah',
koha aq më keq s'lidhet me litar si qeni mesnatës.
Kurrë orët e mia s'kanë qenë kaq të kryqëzuara prej heshujes,
dhe buzët e shpirti s'kanë qenë me të zbrazët.*

*Bëj rrugë të gjatë e të lodhshme. Pambarimisht të gjatë.
I dredhohj policisë. Utopisë së mallkuar për shtetin e butë.
Në trastën e shpinës maraze e therime buke...*

*Trokas dere me derë. Shes krenarinë e grisur.
Shumë e ngushtë shpresa. Theva një gisht duke trokitur,
Asnjëherë s'kam qenë me tepër se tani grabitqar i lekut.
Fle ku mund. Me buburecat e dheut. Mijtë e vetëm.
Duke gërmuar gurin e lashtë thellë tek delli i yllit.*

*Me janë grisur çorapet e holluar kemisha në mengat,
kollitem ngapak ndonëse kam prerë cigaren,
dhe me zotëron papushim zogu i kthimit...*

SKERKA, DHERA TE DHIMBSURA...

*Skerka,
dhera të dhimbsura,
te brishta, delikate,
pëllëmbëvogla shtrirë nga qielli,
me ngjani me mituraket nazike.*

*Herë- herë mjegulla
ju mbështjell qafën e hollë,
dhe prej frymës tuaj,
dhimbje e lashtë-
sythet bëhen gati flurore,
si prej qelqi.*

*Skerka,
dhera të dhimbsura,
miturake dielli...*